

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ผู้ที่เริ่มเข้าปฏิบัติงานเป็นครั้งแรกหลังจากสำเร็จการศึกษาย่อมต้องเผชิญกับสภาพการณ์ที่แปลกใหม่ ซึ่งแตกต่างไปจากสภาพในขณะที่เป็นนักศึกษา นั่นคือในระหว่างการฝึกปฏิบัติงานในขณะที่เป็นนักศึกษานั้นจะมีผู้เฝ้าคอยให้คำปรึกษา แนะนำ และสอนอยู่เสมอ แต่เมื่อต้องทำหน้าที่เป็นผู้ประกอบวิชาชีพมีบทบาทและหน้าที่ที่แตกต่างออกไป โดยเฉพาะวิชาชีพพยาบาลนั้นเมื่อสำเร็จการศึกษาและเริ่มปฏิบัติงานครั้งแรกจะประสบกับความเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ดังต่อไปนี้ได้

ประการแรกคือ ความแตกต่างระหว่างวิธีปฏิบัติหน้าที่ได้เรียนมาตามแนวทฤษฎีกับวิธีปฏิบัติในสถานบริการ วิธีปฏิบัติงานดังกล่าวนี้แม้ว่าจะยึดหลักการในการปฏิบัติเป็นหลักการเดียวกันแต่มีความจำกัดต่างกันทั้งด้านบุคลากร ทรัพยากรสนับสนุนและเวลาย่อมทำให้วิธีปฏิบัติงานในแต่ละสถานที่มีความแตกต่างกันได้ ทำให้ผู้สำเร็จการศึกษาย่อมต้องใช้เวลาในการปรับตัวเพื่อให้ตนเองทำงานร่วมกับผู้อื่นได้ด้วยดี และบังเกิดผลดีต่องานบริการพยาบาล

ประการที่สอง ในสภาพที่เป็นนักศึกษาพยาบาลมีเป้าหมายในการฝึกปฏิบัติงานในลักษณะของการปฏิบัติการพยาบาลเพื่อสร้างประสบการณ์การเรียนรู้ที่มุ่งให้ผู้รับบริการได้รับการช่วยเหลือ การดูแลทั้งร่างกาย จิตใจ อารมณ์และสังคมอย่างสมบูรณ์ ในขณะที่บทบาทหน้าที่ของพยาบาลวิชาชีพนั้นจะมีงานด้านการบริหารจัดการ และธุรการมาเกี่ยวข้อง ได้แก่ การประสานงานกับบุคลากรที่มีสุขภาพ การจัดระบบงานในหอผู้ป่วย การลงทะเบียนและบันทึกต่าง ๆ ทำให้ลักษณะการปฏิบัติงานเป็นการมุ่งที่ความสำเร็จของงานในรูปของปริมาณงานมากกว่า (ฟาริดา อิบราฮิม, 2523) จากการศึกษาของสุจินตนา ธรรมวิทยาภูมิ (2527) พบว่า พยาบาลวิชาชีพต้องปฏิบัติงานหลายด้าน ทำให้การใช้เวลาเพื่อทำกิจกรรมในการดูแลผู้ป่วยอยู่ในสัดส่วนที่น้อยลง เมื่อเปรียบเทียบกับแนวคิดการดูแลผู้รับบริการทั้งบุคคลที่ได้เรียนมาเมื่อเป็นนักศึกษา

ประการที่สาม จากความแตกต่างระหว่างแนวคิดในการเตรียมบุคลากรพยาบาล ของสถานศึกษาและความคาดหวังของผู้บริหารการพยาบาล เนื่องจากทำให้พยาบาลสำเร็จใหม่ได้รับการเตรียมในด้านการวิเคราะห์ปัญหา การช่วยเหลือบุคคลในเรื่องของสุขภาพอนามัยและการฝึกปฏิบัติงาน ในสถานการณที่มีขอบเขตจำกัดทำให้โอกาสในการสร้างประสบการณ์แตกต่างกันไปตามสถานการณ์จริงในช่วงเวลาของการฝึกปฏิบัติงาน การปฏิบัติพยาบาลบางอย่างอาจจะน้อยในขณะที่ความคาดหวังของผู้บริหารในฝ่ายบริหารการพยาบาลต้องการที่จะได้พยาบาลผู้ชำนาญทางด้านการปฏิบัติพยาบาล การตัดสินใจแก้ปัญหา ย่อมก่อให้เกิดปัญหาแก่พยาบาลสำเร็จใหม่ ที่ไม่สามารถดำเนินบทบาทตามที่คาดหวังได้ (วิเชียร ทวีลาภ, 2521) ดังผลการศึกษาของ เรณา พงษ์เรืองพันธุ์ (2531) เกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์การฝึกประสบการณ์วิชาชีพของนักศึกษาพยาบาลหอบุ่ยพบว่า พยาบาลประจำการคาดหวังว่า นักศึกษาพยาบาลจะปฏิบัติการพยาบาลทุกอย่างด้วยความชำนาญ แต่นักศึกษาพยาบาลมีประสบการณ์น้อยไม่สามารถปฏิบัติการพยาบาลได้ดังที่พยาบาลประจำการคาดหวังไว้ ก่อให้เกิดความกังวลใจ ไม่มั่นใจในตนเอง สภาพการณ์ที่แปลกใหม่ที่พยาบาลสำเร็จใหม่ได้พบทั้งสามประการนี้อาจเป็นสิ่งที่มิได้คาดคิดมาก่อน เมื่อมาเผชิญกับสภาพการณ์เช่นนี้จะทำให้เกิดความรู้สึกตื่นตระหนก สับสน หากปรับตัวไม่ได้ก็จะเกิดความเหนื่อยหน่าย (Burnout) และมีผลต่อการปฏิบัติงานพยาบาลอีกด้วย (พวงรัตน์ บุญญาณรงค์, 2525)

จากการติดตามผู้สำเร็จการศึกษาหลักสูตรวิทยาศาสตรบัณฑิต (พยาบาลและผดุงครรภ์) คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล ปีการศึกษา 2525 โดยสุทธิรัตน์ นิมพงศ์ และคณะ (2527) พบว่า บัณฑิตร้อยละ 79.58 มั่นใจในการปฏิบัติงานระดับปานกลาง และร้อยละ 15.05 มั่นใจในการปฏิบัติงานระดับน้อย เนื่องมาจากการได้รับประสบการณ์ฝึกภาคปฏิบัติน้อย มีเวลาเตรียมตัวเข้าทำงานน้อย ไม่ทราบแนวทางการปฏิบัติงานของหน่วยงาน และงานในความรับผิดชอบ ในบทบาทพยาบาลวิชาชีพมีมากกว่าเมื่อเป็นนักศึกษา สอดคล้องกับผลการศึกษาติดตามพยาบาลที่สำเร็จการศึกษาจากโรงเรียนพยาบาลรามาธิบดีในปี พ.ศ. 2530 โดยสุปราณี วคินอมร และคณะ (2530) พบว่า ร้อยละ 77 ของผู้สำเร็จการศึกษามีความยุ่งยากใจในการปฏิบัติงานช่วง 6 เดือนแรกของการทำงานเกี่ยวกับการปรับตัวต่อบุคคล ระบบงาน สถานที่ ไม่มั่นใจในความรู้และประสบการณ์ด้านการพยาบาล เช่นเดียวกับการศึกษาเกี่ยวกับพยาบาลสำเร็จใหม่ในปี ค.ศ. 1965 ของ ออสซีเมค (Ozimek, 1965) ที่พบว่า พยาบาลที่สำเร็จการศึกษาจากมหาวิทยาลัยซีตัน ฮอล

(Seton Hall) จะคาดคะเนความรับผิดชอบ ลักษณะงานที่ต้องปฏิบัติได้ หลังจากปฏิบัติงาน 1 เดือน สอดคล้องกับการศึกษาของ ลาร์จ (Large's, 1970) พบว่า พยาบาลสำเร็จใหม่ต้องการ การเตรียมเข้าสู่การทำงานทั้งด้านการพยาบาล และการบริหารงาน

จากข้อสังเกตสำคัญสามประการที่กล่าวมาแล้ว ข้างต้น แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่า พยาบาลสำเร็จใหม่ต้องการเวลาช่วงหนึ่งก่อนการเข้าปฏิบัติงาน เพื่อการเตรียมความพร้อมให้ สามารถปรับตัวเพื่อการปฏิบัติหน้าที่ได้ด้วยดี (จรรยาศรี รุ่งสุวรรณ, 2524) ด้วยเหตุนี้การปฐม นิเทศในวิชาชีพพยาบาลจึงมีความสำคัญอย่างยิ่งที่จะเสริมสร้างให้พยาบาลสำเร็จใหม่มีความมั่นใจ ในการปฏิบัติงานในฐานะพยาบาลวิชาชีพ

แนวคิดของการปฐมนิเทศในวิชาชีพพยาบาลนี้เริ่มมีในราว ค.ศ. 1920-1930 ใน ประเทศสหรัฐอเมริกา เนื่องจากมีการเปลี่ยนแปลงลักษณะการให้การพยาบาลจากการดูแลบุคคลของบุคคล หนึ่ง เป็นการดูแลในลักษณะกลุ่มบุคคลรวมตัวกันทำงานในสถานพยาบาลเกิดความต้องการ การได้ รับข้อมูลและคำแนะนำต่าง ๆ เกี่ยวกับหน้าที่รับผิดชอบ ลักษณะการปฏิบัติงาน วิธีใช้เครื่องมือต่าง ๆ ต่อมาในปี ค.ศ. 1973 สมาคมพยาบาลอเมริกันได้ประกาศให้ฝ่ายการพยาบาลรับผิดชอบในการ จัดปฐมนิเทศให้แก่บุคลากรพยาบาล โดยให้แนวทางในการกำหนดเนื้อหาว่า ควรประกอบด้วย ปรัชญา เป้าหมาย ขั้นตอนการปฏิบัติงาน ความคาดหวังในบทบาท สิ่งอำนวยความสะดวก และ หน่วยงานต่าง ๆ (อ้างถึงใน Tobin et al, 1974) นับตั้งแต่นั้นมา การปฐมนิเทศในวิชาชีพ พยาบาลจึงดำเนินไปอย่างมีรูปแบบที่แน่ชัดในขอบข่ายที่สมาคมพยาบาลอเมริกันได้กล่าวไว้ โดย ปรากฏเป็นการอบรมที่มีแผนงานเฉพาะเจาะจง มีวัตถุประสงค์ชัดเจน ลักษณะการจัดปฐมนิเทศมัก เป็นในรูปของการจัดอบรม โดยมีหัวหน้างานมาบอกข้อมูลในเรื่องเกี่ยวกับหน่วยงาน ปรัชญา การ ป้องกันอุบัติเหตุและนโยบายการบริหารบุคคล จากนั้นนำชมหน่วยงานต่าง ๆ ในขณะที่พยาบาลสำเร็จ ใหม่มีความต้องการที่จะฝึกทักษะในส่วนที่มีประสบการณ์น้อย และต้องการการเสริมความรู้ทางวิชาชีพ อันเป็นพื้นฐานที่สำคัญในการปฏิบัติงาน ความต้องการในส่วนนี้เป็นสิ่งสำคัญประการหนึ่ง ที่จะทำให้ เกิดความพร้อมในการปฏิบัติงานที่เป็นความต้องการนอกเหนือจากการได้รับข้อมูลต่าง ๆ เกี่ยวกับ หน่วยงาน

ในปี ค.ศ. 1974 โทบินและคณะ (Tobin et al, 1974) ได้เสนอว่า การปฐมนิเทศพยาบาล ควรประกอบไปด้วยการให้ข้อมูลเกี่ยวกับหน่วยงาน ปรัชญา เป้าหมายการปฏิบัติงานและการเสริมความรู้ การฝึกทักษะในการปฏิบัติงานในเรื่องเกี่ยวกับบทบาทที่พยาบาลวิชาชีพพึงปฏิบัติ ดังนั้นโทบินและคณะจึงเสนอแนะเกี่ยวกับการจัดเนื้อหาที่จำเป็น ได้แก่ ความคาดหวังต่อบทบาทมาตรฐานการพยาบาล การบรรเทาสาธารณภัย การบันทึกและการรายงาน ขั้นตอนในการปฏิบัติพยาบาล กฎหมายและจริยธรรมโดยสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ด้วยแรงจูงใจและหลักการเรียนรู้ของผู้ใหญ่

จากการศึกษาของโคปแลนด์ และมิลเลอร์ (Copeland and Miller, 1976) ถึงผลของการใช้ชุดปฐมนิเทศ พบว่า พยาบาลสำเร็จใหม่ให้คุณค่าของชุดปฐมนิเทศในระดับมาก สอดคล้องกับผลการศึกษาของแรนซ์ (Rantz, 1980) พบว่า หัวหน้าทีม หัวหน้าตึก และพยาบาลวิชาชีพมีความพึงพอใจในทางบวกต่อการใช้ชุดปฐมนิเทศ การศึกษาเกี่ยวกับการปฐมนิเทศเน้นการปฏิบัติของแทรนทัม (Tranthum, 1979) โดยให้พยาบาลประเมินตนเอง เกี่ยวกับความต้องการฝึกประสบการณ์เพิ่มเติมในเรื่องใด และรับการนิเทศในระดับใด พบว่า เป็นวิธีช่วยเหลือให้เกิดการเรียนรู้ที่ดี การศึกษาเกี่ยวกับการใช้ระบบหมุนเวียนของซิสเตอร์ เดมมี (Demmae, 1973) พบว่า ทำให้พยาบาลสำเร็จใหม่เข้าใจลักษณะงานในองค์การได้ดี เข้ากับหน่วยงานอื่น ๆ ได้ จะเห็นได้ว่า งานวิจัยเหล่านี้เป็นลักษณะของการศึกษาผลการเลือกใช้วิธีการ และการดำเนินการปฐมนิเทศทั้งสิ้นเพื่อเป็นแนวทางในการค้นหารูปแบบที่เหมาะสมกับโรงพยาบาลที่สนใจเรื่องการปฐมนิเทศในวิชาชีพพยาบาล เพื่อพัฒนาความรู้ความสามารถเพื่อการปฏิบัติงานที่ดี

แนวทางหนึ่งในการประเมินประสิทธิผลของการปฐมนิเทศ คือ การใช้วิธีดำเนินการในรูปแบบของการประเมินโครงการ ซึ่งมีผู้เสนอแนวคิดไว้ดังนี้ ครอบค็อก (Crockett, 1978) กล่าวถึงการใช้แนวคิดการบริหารงานโดยยึดวัตถุประสงค์ (Management by Objectives) ในการสร้างโครงการปฐมนิเทศพยาบาลวิชาชีพจะต้องประกอบด้วยกำหนดเป้าหมายเพื่อเป็นแนวทางในการดำเนินโครงการ จากนั้นจัดลำดับความสำคัญเป้าหมายต่าง ๆ และสุดท้ายคือการจัดกลุ่มของวัตถุประสงค์เป็น 2 ประเภท คือ วัตถุประสงค์ของหน่วยงาน และวัตถุประสงค์ของบุคคล เพื่อใช้เป็นแนวทางในการประเมินโครงการ ว่าพยาบาลที่ได้รับการปฐมนิเทศมีการพัฒนา

ในด้านความรู้ ความสามารถไปตามเป้าหมายที่กำหนดไว้หรือไม่ จากการกำหนดวัตถุประสงค์ จะช่วยให้สามารถประเมินได้ง่าย และให้ข้อมูลย้อนกลับได้ ในปี ค.ศ. 1980 คิบบี (Kibbee, 1980) ได้เสนอการประเมินโครงการปฐมนิเทศโดยใช้แผนงานที่กำหนดในลักษณะ 3 ประการ ได้แก่ ลักษณะการตัดสินใจ วิชาที่ต้องการเรียนรู้เพิ่มเติมและทักษะการปฏิบัติงาน เพื่อเป็นแนวทางกำหนดข้อคำถามในการประเมินความต้องการของพยาบาลผู้เข้ารับการปฐมนิเทศ และความเหมาะสมของการจัดปฐมนิเทศภายหลังการปฐมนิเทศเป็นระยะเวลา 3 เดือน 6 เดือน และ 1 ปี รูปแบบการประเมินโครงการที่สอดคล้องกับโครงการปฐมนิเทศพยาบาลวิชาชีพที่ผู้วิจัยกำหนดขึ้น เป็นการประเมินโดยใช้จุดมุ่งหมายของไทเลอร์ (Tyler) ซึ่งเป็นการประเมินผลผลิตที่ได้รับเทียบกับจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ เป็นแนวทางเดียวกับการเสนอของครอคเค็ท ดังกล่าวมาแล้วข้างต้น แนวคิดของไทเลอร์ เป็นที่นิยมสำหรับการประเมินโครงการพัฒนาบุคลากรที่มีลักษณะของการจัดการเรียนการสอน

จากการสำรวจของผู้วิจัย พบว่า โรงพยาบาลทั่วไปในจังหวัดชายแดนภาคใต้มีหน้าที่ให้บริการแก่ประชาชนเขตเมือง และเขตชนบทในด้านการวินิจฉัยโรค การรักษาพยาบาล และการส่งเสริมสุขภาพอนามัย รวมทั้งการออกหน่วยสาธารณสุขเคลื่อนที่ (สำนักงานปลัดกระทรวงสาธารณสุข, 2525) มีเจ้าหน้าที่ซึ่งเป็นพยาบาลวิชาชีพในสัดส่วนน้อยเมื่อเทียบกับการบริการที่ให้กับผู้รับบริการในขณะที่พยาบาลสำเร็จใหม่เหล่านี้จะต้องดำเนินการรับผิดชอบเป็นหัวหน้าเวรดูแลผู้ป่วยทั้งหอผู้ป่วยย่อมต้องใช้เวลา ความรู้ ความสามารถในการตัดสินใจให้การดูแลผู้ป่วยแต่ละรายอย่างพินิจพิจารณา และอาศัยทฤษฎีที่เหมาะสมเพื่อแก้ปัญหาสุขภาพอนามัยให้แก่ผู้รับบริการได้ ผู้วิจัยได้ตระหนักถึงความสำคัญของการจัดปฐมนิเทศพยาบาลวิชาชีพเพื่อช่วยเหลือให้พยาบาลวิชาชีพสำเร็จใหม่ได้ปฏิบัติงานในหน้าที่ได้เต็มความสามารถ ประกอบกับความร่วมมือจากฝ่ายการพยาบาลของโรงพยาบาลทั่วไปในจังหวัดชายแดนภาคใต้ในการพัฒนาโครงการปฐมนิเทศให้เป็นการให้ความรู้ การฝึกทักษะในการปฏิบัติงาน จากนั้นประเมินผลสำเร็จของโครงการโดยทดสอบความรู้ในการปฏิบัติงาน ประเมินความสามารถในการปฏิบัติงานและความพึงพอใจต่อโครงการปฐมนิเทศพยาบาลวิชาชีพเพื่อเป็นแนวทางในการจัดปฐมนิเทศพยาบาลวิชาชีพครั้งต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. พัฒนาโครงการปฐมนิเทศพยาบาลวิชาชีพ โรงพยาบาลทั่วไปในจังหวัดชายแดนภาคใต้
2. ประเมินผลของการใช้โครงการปฐมนิเทศพยาบาลวิชาชีพ โรงพยาบาลทั่วไปในจังหวัดชายแดนภาคใต้

ปัญหาการวิจัย

1. พยาบาลวิชาชีพที่ผ่านการปฐมนิเทศมีความรู้ในการปฏิบัติงานเพิ่มขึ้นจากความรู้ในการปฏิบัติงานก่อนการอบรมในระดับใด
2. พยาบาลวิชาชีพที่ผ่านการปฐมนิเทศมีความสามารถในการปฏิบัติงานเพิ่มขึ้นจากความสามารถในการปฏิบัติงานก่อนการอบรมในระดับใด
3. พยาบาลวิชาชีพที่ผ่านการปฐมนิเทศมีความพึงพอใจต่อโครงการปฐมนิเทศพยาบาลวิชาชีพในระดับใด

สมมติฐานของการวิจัย

การประเมินโครงการแบบเน้นความสำเร็จของจุดมุ่งหมายเป็นหลัก ตามแนวคิดของอาร์ ดับบลิว ไทเลอร์ (Tyler) นั้น ไทเลอร์ได้ให้ความหมายของการประเมินว่า เป็นการเปรียบเทียบผลการปฏิบัติ (performance) กับจุดมุ่งหมายเชิงพฤติกรรมที่วางไว้ และจะประเมินว่าโครงการนั้นประสบผลสำเร็จหรือไม่ จะใช้การทดสอบนัยสำคัญทางสถิติของ ความรู้ ทักษะ ทักษะ ทักษะ พฤติกรรมและสิ่งที่เขาได้รับจากการอบรม ดังนั้น ผู้วิจัยจึงตั้งสมมติฐานการวิจัยดังนี้

1. พยาบาลวิชาชีพมีความรู้ในการปฏิบัติงานเพิ่มขึ้นจาก ความรู้ในการปฏิบัติงานก่อนการอบรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
2. พยาบาลวิชาชีพมีความสามารถในการปฏิบัติงานเพิ่มขึ้นจาก ความสามารถในการปฏิบัติงานก่อนการอบรมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ขอบเขตการวิจัย

1. ประชากรที่ศึกษาในครั้งนี้ได้แก่ พยาบาลวิชาชีพสำเร็จใหม่ ที่ปฏิบัติงานในโรงพยาบาลสตูล โรงพยาบาลนราธิวาส และโรงพยาบาลปัตตานี รวมทั้งสิ้น 26 คน
2. ตัวแปรที่ศึกษามีดังนี้
 - ตัวแปรอิสระ คือ โครงการปฐมนิเทศพยาบาลวิชาชีพ
 - ตัวแปรตาม คือ ความรู้ในการปฏิบัติงาน ความสามารถในการปฏิบัติงาน ความพึงพอใจต่อโครงการปฐมนิเทศพยาบาลวิชาชีพ

คำจำกัดความที่ใช้ในการวิจัย

1. โครงการปฐมนิเทศพยาบาลวิชาชีพ หมายถึง กระบวนการจัดกิจกรรมเพื่อประสบการณ์การเรียนรู้สำหรับพยาบาลวิชาชีพสำเร็จใหม่โดยยึดหลักการเรียนรู้ของผู้ใหญ่ของ โนวส์ มีส่วนสำคัญ 3 ประการตามแนวคิดของไทเลอร์ ได้แก่ จุดมุ่งหมาย กระบวนการ ผลผลิต ดังต่อไปนี้
 - 1.1 จุดมุ่งหมายของโครงการปฐมนิเทศพยาบาลวิชาชีพจัดขึ้นเพื่อให้พยาบาลวิชาชีพมีความรู้ในการปฏิบัติงาน และความสามารถในการปฏิบัติงานเพิ่มขึ้นจาก ความรู้ในการปฏิบัติงาน และความสามารถในการปฏิบัติงานก่อนเข้ารับการปฐมนิเทศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในหัวข้อ กระบวนการพยาบาล การบันทึกการพยาบาล การป้องกันโรคติดเชื้อ การป้องกันอันตราย การช่วยชีวิตและพยาบาลวิชาชีพมีความพึงพอใจต่อโครงการปฐมนิเทศในระดับมาก
 - 1.2 กระบวนการของโครงการปฐมนิเทศพยาบาลวิชาชีพได้แก่ การดำเนินการเพื่อจัดให้มีการสอน และฝึกปฏิบัติในหัวข้อกระบวนการพยาบาล การบันทึกการพยาบาล การป้องกันโรคติดเชื้อ การป้องกันอันตราย การช่วยชีวิต
 - 1.3 ผลผลิตของโครงการปฐมนิเทศพยาบาลวิชาชีพ คือ พยาบาลวิชาชีพที่เข้ารับการปฐมนิเทศมีความรู้ในการปฏิบัติงาน ร้อยละ 80 มีความรู้และความสามารถในการปฏิบัติงานเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติและมีความพึงพอใจต่อโครงการปฐมนิเทศอยู่ในระดับมาก

2. ความรู้ในการปฏิบัติงาน หมายถึง ความเข้าใจในสาระเกี่ยวกับ กระบวนการพยาบาล การบันทึกการพยาบาล การป้องกันโรคติดเชื้อ การป้องกันอันตราย การช่วยชีวิต ที่ได้ รับจากการสอนตามโครงการปฐมนิเทศ แสดงออกในการตอบข้อสอบ ในแต่ละหัวข้อมีขอบเขตดังนี้

กระบวนการพยาบาล หมายถึง การแก้ปัญหาโดยใช้ระเบียบวิธีการตัดสินใจในการ พยาบาล โดยที่พยาบาลกับผู้ป่วยร่วมกันแก้ปัญหา

บันทึกการพยาบาล หมายถึง การบันทึกข้อมูลเกี่ยวกับผู้ป่วย กิจกรรมการรักษา พยาบาลที่ได้กระทำกับผู้ป่วย การวางแผน การเปลี่ยนแปลงของผู้ป่วยที่เกิดขึ้นหลังให้การพยาบาล ในระบบการบันทึกโดยใช้ปัญหา

การป้องกันโรคติดเชื้อ หมายถึง การลดโอกาสในการก่อให้เกิดการติดเชื้อจาก การกระทำกิจกรรมทางการพยาบาล และการลดโอกาสในการแพร่กระจายเชื้อจากผู้ป่วยโรคติดต่อ

การป้องกันอันตราย หมายถึง การกระทำที่ลดโอกาสที่จะเกิดอันตรายที่อาจเกิด ขึ้นจากการปฏิบัติงานของบุคลากรทางการพยาบาล

การช่วยชีวิต หมายถึง การกระทำที่ช่วยให้หัวใจและปอดซึ่งหยุดทำงาน กลับมา ทำงานได้อีก

3. ความสามารถในการปฏิบัติงาน หมายถึง การแสดงออกถึงการใช้กระบวนการ พยาบาลในการแก้ปัญหาผู้รับบริการ การป้องกันโรคติดเชื้อ และการป้องกันอันตราย โดยการ ตอบแบบประเมินความสามารถในการปฏิบัติงาน

4. ความพึงพอใจต่อโครงการปฐมนิเทศพยาบาลวิชาชีพ หมายถึง ความรู้สึกที่แสดงต่อ โครงการปฐมนิเทศพยาบาลวิชาชีพตามแนวคิด แรงจูงใจของเฮิร์ทเบอร์ก บุคคลจะรู้สึกพึงพอใจเมื่อ ได้รู้ลักษณะการปฏิบัติงาน ความก้าวหน้าในงาน และความพึงพอใจต่อเนื้อหาวิชา และการฝึกปฏิบัติ

5. พยาบาลวิชาชีพ หมายถึง พยาบาลวิชาชีพที่สำเร็จการศึกษา ในหลักสูตร ประกาศนียบัตรพยาบาลศาสตร์ และผดุงครรภ์ และขอรับใบประกอบวิชาชีพสาขาการพยาบาล และการผดุงครรภ์ชั้น 1 แล้วเข้าร่วมโครงการปฐมนิเทศพยาบาลวิชาชีพ

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ผลการประเมินโครงการจะเป็นแนวทางในการปรับปรุงโครงการปฐมนิเทศพยาบาลวิชาชีพ
2. เป็นแนวทางในการพัฒนาบุคลากรให้มีประสิทธิภาพในการปฏิบัติงาน ได้อย่างมีประสิทธิภาพ หลังสำเร็จการศึกษาโดยเร็ว
3. เป็นแนวทางในการสร้างโครงการ ดำเนินโครงการ และประเมินโครงการพัฒนาบุคลากรในรูปแบบต่าง ๆ แก่ผู้บริหารทางการพยาบาลและผู้สนใจ